

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по подадена жалба от Х В Х, ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.“М“, бл., вх., ет., ап., против наказателно постановление №614068-F619719/14.12.2021 г., издадено от Директор на офис „Младост“ в ТД на НАП-София, с което на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева, за нарушение на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят навежда доводи, че наетият от нея счетоводител, освен че е закъснял с подаване на процесната декларация, но е подал същата и с неверни данни за 2020 г., поради което задължението още не е погасено.

Жалбоподателят, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени наложената глоба с процесното НП на посочените в жалбата основания. Допълнително навежда доводи, че глобата е в завишен размер и непосилна за заплащане от нея.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО: Директор на офис „Младост“ в ТД на НАП-София, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.С Е, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да потвърди процесното НП, като правилно и законосъобразно. Оспорва направеното възражение от жалбоподателя, че наложената глоба е в максимален размер, като обосновава решението на АНО да наложи административно наказание в размер над предвидения в закона минимален такъв с обстоятелството, че декларираният данък от жалбоподателя за съответната календарна година не е заплатен, без да са посочени причините за това.

При условията на алтернативност, моли съда да потвърди процесното НП, като намали размера на наложената глоба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателя на 21.09.2022 г., съгласно отразеното на разписката върху НП, а жалбата е подадена в съда чрез АНО на 27.09.2022 г., видно от отразената дата на поставения входящия номер върху нея, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя е започнало със съставяне на АУАН №F619719 на 14.07.2021 г. от старши инспектор по приходите в ТД на НАП-София, офис „Младост“: Л Е Т, в присъствието на един свидетел при съставяне на акта, затова, че на 14.07.2021 г. в ТД на НАП-София, офис „Младост“, на адрес гр.С, бул.“Ц“ №, по повод подаване на годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020 г. от Х В Х, ЕГН *****, в качеството си на данъчно задължено лице, съгласно чл.3, ал.1 от ЗДДФЛ, не е изпълнило задължението си да подаде декларацията в компетентната ТД на НАП, която за него е ТД на НАП, офис „Младост“, в законоустановения срок.

Актосъставителят отразил, че годишната данъчна декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ се подава в срок до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, както и че съгласно разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ, срокът за подаване на декларацията по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за 2020 г. е бил до 05.05.2021 г. /предишните дни са почивни/, а декларацията е подадена на 24.06.2021 г. с №2215И0318657.

Въз основа на така направените констатации, актосъставителят посочил като нарушена разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя, на датата на неговото съставяне, без възражения по направените в него констатации. В законоустановения 7-дневен срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН, жалбоподателят не се възползвал от правото си да представи писмени възражения пред АНО.

Въз основа на направените констатации в АУАН, Директор на офис „Младост“ в ТД на НАП-София, издал процесното НП, с което на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ, наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 400 лева, за нарушение на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

АНО възпроизвел изцяло описаната фактическа обстановка в съставения АУАН. Посочил, че нарушението е извършено за първи път, че установеното в акта нарушение се потвърждава от приложените доказателства, че при определяне размера на административното наказание е взел предвид наличието на утешняващи обстоятелства, а именно, че жалбоподателят не е платил към настоящия момент декларирания данък с декларацията от 2020 г., който е в размер на 1991,30 лева /главница и лихва/, както и че не са налице предпоставките за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля Т /актосъставител/, които потвърждават направените констатации в акта и факта на надлежното му предявяване и връчване на жалбоподателя, и които съдът кредитира като достоверни, поради съответствието им с данните от писмените доказателства по делото, и като изхождащи от лице, даващо показания за непосредствено възприетото по време на изпълнение на

служебните си задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото; от приобщените по делото писмени доказателства – процесните АУАН и НП; един брой декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020 г. от данъчно задължено лице; справка от НАП за общите задължение /е-услуга/ на данъчно задължено лице; справка за подадени декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020 г.; Заповед №ЗЦУ-1149/25.08.2020 г., издадена от изпълнителния директор на НАП; Заповед №26/20.01.2016 г. и Заповед №1659/15.05.2009 г., издадени от директора на ТД на НАП-София.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът прави следните правни изводи:

АУАН и издаденото въз основа на него НП, са издадени от материално и териториално компетентни органи, съгласно представените три броя заповеди, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице. АУАН и НП съдържат предвидените в закона реквизити – дата, място, описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Дадена е съответна правна квалификация в двата акта с посочване на съответната санкционна норма в НП.

Правилно е приложен материалния закон. От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че жалбоподателят, в качеството си на данъчно задължено лице, съгласно чл.3, ал.1 от ЗДДФЛ /местно физическо лице, носител на задължението за данъци по този закон/, не е изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за 2020 г., до 30.04.2021 г. включително /почивен ден/, а именно: до 05.05.2021 г. /първият работен, присъствен ден/, като е подал такава след изтичане на законоустановения срок – на 24.06.2021 г., т.е. със закъснение от един месец и двадесет дни. Безспорно установеното нарушение е ясно и подробно описано в АУАН и НП, като съдът намира, че между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация е налице пълно съответствие. Освен подробно и ясно описано, вмененото на жалбоподателя нарушение се явява и доказано от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ предвижда, че годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Следователно крайния срок за подаването на годишната данъчна декларация по чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ за предходната календарна година е до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. В процесния случай, срокът за изпълнение на

посоченото административно задължение е изтекъл на 30.04.2021 г., който се явява почивен, неприсъствен ден. Първият присъствен, работен ден, след 30.04.2021 г., е 05.05.2021 г., както правилно е отразено в АУАН и НП. Жалбоподателят е следвало да подаде декларация по утвърден образец в компетентната ТД на НАП, която за него е ТД на НАП, офис „Младост“, както правилно е отразено в АУАН и НП.

АНО правилно е определил санкцията за извършено нарушение, съобразно разпоредбата на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ, предвиждаща да се налага глоба или имуществена санкция в размер до 500 лева на лице, което не подаде в срок данъчна декларация по този закон, ако не подлежи на по-тежко наказание. Наложена глоба в размер на 400 лева изцяло съответства на тежестта на извършеното нарушение, както с оглед сравнително дългия срок на закъснението /около един месец и двадесет дена/, макар и нарушението да е извършено за първи път от жалбоподателя, така и предвид направената в санкционния акт констатация, че жалбоподателят не е платил декларирания данък с декларацията от 2020 г., който е в размер на 1991,30 лева. Предвид горното, съдът намира, че не са налице основания за изменение на НП в санкционната му част, а направените възражения от жалбоподателя, че наложената глоба се явява в завишен размер, се явява неоснователно.

Неотнормено към предмета на правния спор е обстоятелството, че жалбоподателят е допуснал забавата и не е платил дължимия данък по вина на наетия от него счетоводител, доколкото се касае за вътрешни правоотношения между наетото и данъчно задълженото лице, които не съставляват изключващи вината обстоятелства за последното.

Съдът не намира основание и за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Нарушението е извършено чрез бездействие и с извършването му са засегнати значими обществените отношения, обезпечаващи отчетността. Извършеното нарушение е формално, на просто извършване и настъпването на вреди от него няма отношение към неговата съставомерност. Обстоятелството, че нарушението е първо по ред за жалбоподателя също не може да обоснове квалифициране му като маловажно, но очевидно е взето предвид като смекчаващо обстоятелство по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН, обусловило налагане на административно наказание глоба в размер под предвидения в закона максимум от 500 лева.

Предвид гореизложено, съдът намира, обжалваното НП следва да бъде изцяло потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноски в производството пред настоящата инстанция по реда на АПК. С оглед изхода на делото, право на присъждане на разноски има ответната страна в лицето на АНО. Присъждане на такива не се претендират от правоимащата страна, поради което съдът не следва да се произнася по този

въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът